

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioan. Crombecii Societatis Iesv Presbyteri De Studio Perfectionis Libri Dvo

Crombecius, Johannes

Mogvntiæ, 1614

XXIX. Vitam beatam eam demum solam esse, quæ æterna sit:
eandemque esse finem vltimum, virtutis ac Perfectionis præmium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51132)

mus, est, perfectam habere praesentiam vnio-
 nemque infiniti boni, quam nobis praesentem
 efficit visio beatifica. Appetit denique quilibet
 summam sui PERFECTIIONEM in omni re-
 rum genere: at visio Dei maxima est hominis
 PERFECTIO, fons & origo reliquorum; de
 ea enim certissime dici potest, *Venerunt mihi o-*
mnia bona pariter cum illa. Ex hac nempe amor
 beatificus oritur, in beatitudinis consecutione
 ac perpetuitate necessarius: ex eadem & laetitia
 incomprehensibilis, quae est decor beatitudinis
 & ultima PERFECTIO necessario resultans ex
 possessione boni amati. Et quia vera beatitudo
 perpetua est, & immutabilis; ideo perpetuum
 & immarcescibile gaudium beatorum fit, ne-
 cesse est.

C A P. XXIX.

*Vitam beatam eam demum solam esse, quae
 aeterna sit: tandemque esse finem vlti-
 mum, virtutis ac PERFE-
 CTIONIS pra-
 mium.*

47. **V**itam, qua caelites perfruuntur, esse
 beatam, sat constat ex dictis, si modo
 aeterna sit: nam, vt D. Augustinus ait, *Tum vere*
vitam, quando nihil potero timere ne moriar. Ipsa
enim & sine vlllo additamento dicitur vita, nec intel-
ligitur nisi aeterna & beata vita, tanquam sola di-
cenda

*Aug. in Ps.
 118. ser. 19.
 tom. 8.*

cenda sit vita; in comparatione ista, quam dicitur
mors potius appellanda quam vita. Neque autem

Propheta, *In aeternum viuam; vel, Beate viuam;* quod
aliud non sit viuere, quam sine vilo fine & sine vilo

Calitum
vitā aeternam esse.

1.

Ioan. 8.

2.

3.

1. Cor. 13.

serua viuere. Hæc Augustinus. Hanc autem
tam vitam æternam esse, & testatur & promittit
nobis, qui mentiri non potest, qui dicit se

bus suis vitam æternam daturum. Quid
que huic vitæ beatæ finem allaturum

an quia anima ipsa interitum patiatur;

quam: ipsa immortalitate & incorruptibilitate
prædita est. Nec gratia amitti poterit, quæ
ritas nunquam excidit; quæ in cælis stabilis

consummabitur. Illius quidem amissio
parentem ex paradiso abiegit; sed non

donum, ita etiam præmium: hæc namque
summatio ciues æternæ patriæ nos

tuet.

4.

Ex parte Dei mutatio nulla esse potest:
nimis ens entium, α & ω , immortalis & immu-
ptibilis. Quomodo enim deficiet is, qui
bus & esse & vitam tribuit? qui bonorum
rum remunerator, verax utique in promissis
beri vult, nec fallere potest, cum ipse
veritas.

5.

Status æternæ patriæ unde pendeat æternitas. Psal. 26.

Accedit quod status illius vitæ stabilis
vocetur, *terra viuentium*, quod in æternum

& qui in ea pedes figunt, inferne non labentur
nec à vita excidant. Sed & vitæ huius

xus indissolubiles multi sunt, ac sola dirimuntur
morte; quemadmodum in hac vita qui

marrimonij, vel votorum solemnitate re-

quam dicunt. Imo elementa, si centrum suum sortita fue-
runt, non mouentur vnquam; petunt vero o-
mnia supremum suum locum vbi conquiescāt.
& sine vltimo. Car ergo homini sua quies summa non esset, &
ne autem quidem legibus cœlestis connubij, quod hic
contractum solemnī fide est, teste Apostolo
qui dicit Paulō. *Homines, ait, per maiorem sui iurant: Heb. 6.*
Quid in hac controuersia eorum finis, ad confirmationem,
iuramentum. In quo abundantius volens Deus o-
stendere pollicitationis heredibus immobilitatem con-
tractus sui, interposuit iusiurandum: vt per duas res
ostendat, quod immobiles, quibus impossibile est mentiri Deum, fortis-
sime stabilem solatium habeamus.

Est quoque status hic non modo beatitudinis,
sed & finis vltimi. Si finis, non est quo tendas; si
terminus, non super est quo vltius adspires. Hic
ergo quies est, & æterna quidem; quæ quia bea-
ta, vita æterna dicenda erit.

At forte hominis titubant pedes, & incon-
stantia vacillabunt, vti viatoribus contingit.
Nequaquam; stantes enim erunt pedes nostri in
stratis tuis Ierusalem: nam tunc homo affecutus
est summum bonum, quod per visionem de-
prehendit; ex ea enim amor summi boni necessario
sequitur: quod nobis non contingit ex cogni-
tione naturali, vel fidei, quia nondum posside-
tur summum bonum; nec etiã ex spe, quæ quia
repræsentat futurum, & per varias quidem &
arduas difficultates acquirendum, & obscure, in
speculo, in ænigmate, non ita necessario diligi-
tur; at in patria beato intime præsens est, illud i-
plum tenet, possidet, clarissime condiciones
eius,

6.
Psal. 121.

Deus in cœ-
lo amatur
necessario,
non ita in
terra.

LIBER PRIMVS
DE VITA
ET FELICITATE

eius cognoscit, nullaque difficultas affectionem
conseruandæ intercurrit. Idcirco voluntas in
petu quodam ruit in eius amplexus, tenet,
indissolubiliter ei adhæret.

7. *Beatitudi- nem neces- sario ama- ri.* Adde neminem esse qui velit esse miser.
omnes volunt esse beati, & quidem proprie
hec naturali quodam pondere necessario
bus à natura impressa est: & si aliter quis loqui
retur, contra mentem se loqui facile sentire
conuinceretur. Verum magni refert in quo
titudinem tuam colloces. *Trahit sua quemque
luptas,* sua beatitudo. Si veram proponas, iustum
num & verum bonum, quia eius acquisitionem
dua est, & difficilis; amabit quidem quilibet
sumum bonum, sed oderit adiunctum
lum, laborem nempe & difficultatem, sine
sumum bonum acquiri non potest. Hoc
beatitudinem suam & absolute non amaret
enim amaret, amaret & media illa, sine qua
illam acquirere nullo modo potest. Ceterum
quilibet necessario vult esse beatus. Quid
rit? vult & permanere, & quidem necessario
beatus permanere potest, nisi Deum diligat
necessario vult & diligit & Deum, & beatitudinem
nem suam. Si Deum non amaret vere, non
perfectissime beatus; quia bonum quod desideratur,
matur, non potest perfecte beare.

8. *Latitia beatorum.* Deinde latitia sequitur possessionem
præsentis summiq; boni, qua etiam fit ut
nolit beatus: nam etsi beatus non desinat
beatus videndo solum & amando summum
num, decor tamen & vltima PERFECTIO
titudinis desideraretur.

Constat insuper promitti fructus corollas-
 que eximias ijs qui in arduis atque heroicis a-
 ctibus excelluerunt, lætandi videlicet exultan-
 dique ansam singularem. Fructus illi promit-
 untur à Prophe a Isaiâ: *Letabuntur sicut qui læ-
 tantur in messe, sicut exultant victores capti præda,
 quando diuidunt spolia.* & à Vate Regio: *Euntes i-
 bent, & flebant, mitrentes semina sua; venientes au-
 tem venient cum exultatione, portantes manipulos*
 suos. Duplex enim causa lætandi occurrit; de la-
 bore emenso, & de fructu laborum qui percipi-
 tur abundantius: & quidem omnibus beatis id
 continget, diuerso tamen gradu; promittit enim
 Dominus singulis *denarium diurnum*, seu præ-
 mium essentialè, ac præterea laborum quorun-
 dam atque operum specialium fructus; alijs cen-
 tesimum, alijs *sexagesimum*, alijs *trigesimum*. Qui
 enim spiritu illustriores fuerunt, & à ca nis il-
 lecebris remotiores, vti virgines, (nam operatio
 carnis hebetiores animos in spiritualibus facit)
 centesimum; qui vero sese nonnunquam mis-
 cuerunt corporis voluptatibus, minusque ideo
 spirituales fuerunt, quales viduæ, *sexagesimum*;
 qui denique continentia duntaxat coniugalis
 immaculato toro contenti, vt coniuges, caste
 vixerunt, *trigesimum fructum* reportabunt.
 Sed & ij qui *euntes generose ibant, & flebant, mit-
 tentes doctrinæ semina; venient cum exultatione,*
portantes laureolam & manipulos collectarum
*spicarum in manibus suis; animas, inquam, mul-
 tas, quas Deo adiunctas secum in horreum*
summi Patrisfamilias deportabunt. Simili l-
 titiæ

9.
Fructus
calestes.
Isaia 9.

Psalm. 125.

Matth. 20.

Matth. 13.

Vnde fru-
ctus orian-
tur.

10.

Laureola.
Psalm 125.

titia laurea donabuntur martyres, & ea admodum illustri ac præstanti; sua quoque virginitate qui se, mundum, ignitaque hostis nequissima tela peruicerunt: gloriose denique omnes beati perpetuis trophæis de hostibus triumphabunt.

48. Est ergo cœlestium fors & conditio eaque vera, eademque beata, denique æterna ideoque sola vera, quia præter eam nulla est. Illud tamen omitti non debet, quod non do ea possessio beatitudo nostra sit, sed ultimus. Beatitudo causam non dicit: nam Deus beatus est, suaque beatitudo, sed finemque non habet: ipse est sua beatitudo, finis omnium. Finis enim includit rationem causæ: finis quippe dicitur, propter quem fiunt, quæcumque aliquo fiunt officio, uti definit Augustinus; & addit alibi, duobus modis finem habere, vel quo fit ut non sit quod erat, vel quo fit ut sit, quod inchoatum erat. Sic beatitudo finis est vitæ nostræ, finis miseriarum; & non venit quod perfectum est, euacuabitur quod ex parte est. Hæc scribo PERFECTIONIS studiosi prospiciant quid tandem sibi obtentum sit in fine. Deus reddet unicuique secundum opera non amplius. Si quis nihil egerit, nihil obtinet & lugebit in inferno, se nihil egisse, cum ex labore vitam æternam promereri, æternas penas posset effugere.

Qui vero socordia sua post adeptam in purgatorium ignem se delabi permiserit, nonnullo studio tam horrendas pœnas enas-

Finis hominis quis, & ut differat à beatitudine.

Lib. 2. contra aduersarium Legis & Proph. c. 7. ante med. rom. 6. In Ps. 30. conc. 1. de principio Psalm. in initio. 1. Cor. 13. Matth. 16.

ECT. & ea admittisset, incredibile dolore ipse suam ignaviā
 que virginis excusabit. Dicunt plerique; Velim esse in lo-
 nequissimi purgatorijs. Quid optas, miser? optas ut sis
 inferior: si quid optare velis, optavit in cœlis
 is tibi eris beatus. Malum est esse in locis infer-
 nis, Dei visione vel tatis per priuari, acerbissimis
 onditio veniens de: ineri. Finis tuus ille non est; non cen-
 que æternum illud est animæ, sed alicuius corporis gra-
 nulla æternioris. Malum est ergo illic versari: nam ab eo
 quod non petimus liberari, & Ecclesia supplicibus votis &
 t, sed & sacrificijs à Deo id postulat. Respice finem: ocu-
 licit: nam his intentis brauium intuere.

o, sed caute Si purgatorium incendium euadere non po-
 beatitudines, conare saltem; si potes, bene est. Et sane si
 dit rationem PERFECTIONEM toto animo persequaris,
 er quem ad tibi certo sperare licet: te pœnas ignis purga-
 ti definitur torij neutiquā experturū; aut, si forte locis illis
 odis sine remanendum sit, te præter desiderij sitim & di-
 quo sit ut rationis beatæ patriæ pœnam nihil perpressurum.
 titudo non Tales fuerunt, quos Beda commemorat in vi-
 um; & com- sione Driethelmi. Quis enim credat, benignissi-
 quod ex pimum JESUM animas, amantissimas sponfas,
 s studiosas, quæ omni conatu minima delicta deuitant, &
 entum vel ut hoc possint, multis pœnis corpora sua afficiūt
 dum opera paratæ interim pro Dei gloria infinitis morti-
 hil obrindibus constantiam suam vel ad minimum pecca-
 e, cum expe- tum vitandum probare, sponfas, inquam, suas
 , æternas pro verbulo otioso, vel distractione in oratio-
 ptam in sicut latrones hic comburuntur pro enormibus
 ermiserit, sceleribus?
 xenas euadere

Male etiam te quodāmodo habebit in cœlo,
 quod

*Purgato-
 rium du-
 plex: alte-
 rum ignis,
 alterum
 desiderij.
 Lib. 5. c. 13.
 hist. tom. 3.*

NO BECIUS
 DE PERFECTIONE
 LIB. 5. C. 13.

quod post te p[er]ne nullum reliqueris, te p[er]u-
uertant omnes, & longior à supernis gradibus
excelsi throni tua socordia atque incuria reman-
feris. Itaque age quod tunc actum velis, & tunc
gaudebis, tibi que sancti omnes gratulabuntur
de tui victoria, de animi magnitudine, de te
fortiter & p[re]clare gestis. Magnates PERFECTIO;
labores, afflictiones, & lachrymas
tas requirit, abnegationem sui, mortificati-
nem sensuum, perpetuam p[en]itentia[m] cruci-
bailationem, curam & vigilantiam indefessam

Psal. 43. & denique quoniam mortificamur tota die, afflu-
Rom. 8. sumus sicut oves occisionis: sed merces magna
Isai. 64. & nec enim oculus vidit, nec auris audiuit, nec in cor-
1. Cor. 2. minis ascendit, quae preparauit Deus ijs qui diligunt
illum.

In Ps 93,
post me-
dium,

Hiscce tam sublimes opes, tam excellens
ria, tantum regnum emitur & comparatur
nale est, ait Augustinus, venale est, quod habet
cit tibi Deus: Eme illud. Quid habes venale? Respon-
dit inquit, venalem habeo; eme illam. Dicit ei: Quae
valet? Pretium eius labor est. Quanto labore digna
requies quae non habet finem! Si verum vis comparare
& verum iudicare, aeterna requies aeterno labore
emitur. Verum hoc est: sed noli timere; miserum est
Deus. Si enim haberes aeternum laborem, nunquam
peruenires ad aeternam quietem. Ergo, vt aliquando
peruenias ad id quod emis, non in aeternum laborandum
est; non quia non valet tanti, sed vt possideat
quod emitur. Digna est quidem emi labore perpetuo
sed necesse est, vt labore temporali ematur. Decies
tena millia annorum habent finem: quod tibi da-

dicit Dominus, non habet finem. Qualis misericordia
 Dei, nec dicit, Decies centena millia annorum labora;
 nec dicit, Vel mille annos labora; non dicit, Quingentos
 annos labora; sed, Cum viuis, inquit, labora in paucis
 annis. Inde iam requies erit, & finem non habebit. Et
 hoc audi. Domine, secundum multitudinem dolo-
 rum meorum in corde meo exhortationes tuae iucun-
 dauerunt animam meam. Et paucos annos laboras, &
 in ipsis laboribus non deest consolatio, non desunt gau-
 dia quotidiana: sed noli gaudere in saeculo, gaude in
 Christo. Ecce quantum pretium damus: quodammo-
 do vnam siliquam ad accipiendum thesauros sempi-
 ternos. & alibi: Quia amant homines viuere in hac
 terra, promissa est illis vita: & quia multum timent
 mori, promissa est illis aeterna. Quid amas? Viuere. Hoc
 habebis. Quid times? Mori. Non patieris. Hoc sufficere
 visum est humana infirmitati; vt diceretur, Habebis
 vitam aeternam. Caput hoc mens humana; vt cumque
 ex hoc quod agit, quod futurum est capit. Sed quantum
 capit ex hoc paruo quod agit? Quia viuuit, & mori non
 vult: amat vitam aeternam, vult semper viuere, nun-
 quam mori. Sed & illi qui torquebuntur in pœnis, vel-
 le habent mori, & non possunt. Non ergo magnum est
 diu viuere, aut semper viuere; sed magnum est beate
 viuere. & capite sequenti: Amemus vitam aeternam,
 & ex eo nouerimus quantum pro vita aeterna laborare
 debemus; cum videmus homines amatores praesentis
 vitae temporalis atque finiendae sic pro illa laborare, vt,
 quando venerit mortis metus, quidquid possunt fa-
 ciant, non vt auferant, sed vt differant mortem.
 Quantum laborat homo, quando mors imminet,
 fugiendo; latendo, quidquid habet dando, & se
 redi-

De verb.
 Domini
 ser. 64. c. 1.

Ibid. 6. 2.

redimendo, laborando, cruciatus molestiasque
 nendo, medicos adhibendo, & quidquid aliud
 potest! Videte quam consumptis laboribus & fa-
 ribus suis, ut aliquantum viuat, potest facere; ut
 per viuat, non potest. Si ergo tanto labore agitur
 liquantulum plus viuat, quomodo agendum est,
 semper viuat! Ponamus ergo nobis ante oculos
 vitam, cum promittitur aeterna, ut remoueat
 illa quidquid hic molestum patimur; facilius enim
 ueniamus quid ibi non sit, quam quid ibi sit. Et
 men venale est. Eme, si vis. Nec multum ex-
 de re magna propter pretij magnitudinem. Tanta
 valet, quantum habes. Noli querere quid habes,
 sed qualis sis. Res ista te valet; tantum valet
 tum es tu. Teda, & habebis illam. Quid ex-
 quid turbaris? nunquid quasiturus es te, aut
 pturus es te? Ecce tu qui es, qualis es, date illi
 & habebis illam. Sed malus sum, inquit, &
 te me non accipit. Dando te illi, bonus eris. Per
 fidei promissionemque te des, hoc est bonum esse.
 autem bonus fueris, pretium ipsius rei eris, &
 habebis non quod dixi solum, salutem; incolumitatem
 vitam, & sine fine vitam: non hoc solum habebis
 adhuc alia tollo. Non enim ibi erit lassari & dormire,
 esurire & sitire, crescere & senescere; quia nec
 ci erit, ubi numeri integri manent. Numerus quoque
 ipse est: nec opus est ut augeatur, quia non ibi fit
 nuatur. Ecce quanta tuli, & nondum dixi quid illi
 quia illud nec oculus vidit, nec auris audiuit, nec
 cor hominis ascendit. Vnde enim ascenderet in
 meum ut dicerem, quod in cor hominis non as-
 dit.

1. Cor. 2.

Concludam denique Doctoris eiusdem ver- *In Manua-*
 bis: Omnia si oporteret nos quotidie tormentis per- *li.*
 fore, si ipsam gehennam longo tempore tolerare, ut Chri-
 stum in gloria sua videre possemus, & sanctis eius so-
 cietari, nonne dignum esset pati omne quod triste est, ut
 tanti boni tantaeque gloriae participes habeamur? In-
 sistentur ergo demones, parent suas tentationes, fran-
 gant corpus ieiunia, premant carnem vestimenta, la-
 gres grauent, vigiliae exsiccent, clamet in me iste, in-
 quietet ille vel ille, frigus incuruet, conscientia mur-
 murat, calor vrat, pectus ardeat, corpus doleat, infle-
 tur stomachus, palleat vultus, infirmer totus; desi-
 nat in dolore vita mea, & anni mei in gemitibus; in-
 grediat purredo in ossibus meis, & subter me scateat;
 ut requiescam in die tribulationis, & ascendam ad po-
 pulum accinctum nostrum. Quae erit enim iustorum
 gloria, quam grandis sanctorum letitia, cum vnaque-
 que facies fulgebit ut sol! cum ordinibus distinctis po-
 pulum Dominus in regno Patris sui coeperit recensere,
 & meritis ac operibus singulorum promissa premia re-
 situere, pro terrenis caelestia, pro temporalibus sempi-
 terna, pro modicis magna prestare! Haec Augusti-
 nus: quibus addam quod refertur in gestis Fra-
 trum Praedicatorum de duobus iuuenibus, qui *Ita Gerar-*
 patri adipiscendae PERFECTIONIS ardore ex- *du de Fra-*
 citati, relicta patria a qua simul oriundi erant, *chero in vi-*
 Religionem inierunt. Vterque & constantiam, & *tis Fratrii*
 virtutem, & pietatem probauit suam. Altero ta- *Prad. pro-*
 men eorum morbo decumbente, spemque eua- *batis ab*
 dendi nullam relincente: alter, cum se in aliena re- *Humberto*
 gione destitutum iri solatio existimaret, nutabun- *Ord. Mag.*
 dus tum demum insinuauit infirmo, sibi admodum *Gener. in*
 fore *comitiis*
Parisiis ce-
leb. Anna
1266.

fore difficile perseuerare. Ager vero solati
 „ fillum animum, quod Deo ita visum esset
 „ liceri deinde ne vel à morte quidem se ei de
 „ turum; reuersurum quoque, & de statu suo
 „ tiorem redditurum. Decessit ergo, & co
 „ post mortē socio apparuit sub risti specie. Qu
 „ renti vero quemadmodum se haberet, Ne
 „ ptime, ait. causamque sciscitanti, Patior, in
 „ quippiam, non aliam ob causam, quam qu
 „ cum noui focci de more darentur Fratribus,
 „ ceptis nouis veteres occultabam, contra Re
 „ lā statutum, puritatemque paupertatis reser
 „ sã. dixit etiam eoldem latere etiamnum ad
 „ des lecticæ; rogare se vt eos ad Superiorem
 „ ferat, isque reatum in Capitulo expositum
 „ soluat, ac orationibus sacrificijsque expia
 „ ciat. Factum hoc est, vt petijt. Lætissimū
 „ mum apparuit socio, magno splendore cor
 „ cans, e ductumque foras ad planitiem dum
 „ tur, & ad constantiam hortatur, ecce fulge
 „ simorum hominum cohors, summo or
 „ magnas cruces humeris deferentium, in
 „ tem traiiciens, cœlum conscendebat. Nou
 „ in admirationem raptus, illico in fœlicissim
 „ illam turbam oculos conijcit; &, dum eos
 „ ctu prosequitur, succedit deinde alius cum
 „ beatorum, gestantium manibus triumphan
 „ cruces, quas nulla difficultate gestabant. Ad
 „ admirationem iuxta ac lætitiā hic ordo m
 „ priores pone sequentium, cælorumque
 „ petentiū; sed continere præ gaudio sese
 „ tuit, cum tertius ordo successit, duplo
 „ bis & v

ram singulis sua crux à florentissimo quodam
 tuene præferebatur; cumque præcedentes tur-
 mas sequerentur, & Angelus defunctum noui-
 tum cum sua cruce ad iungendum sese alijs ac-
 cereret, socius eius, Non ita, inquit, abibis,
 utinamquam rei gestæ seriem, triumque glorio-
 rum ordinum triumphos explicueris. Beatus
 uenit, Quoscumque vidisti, ait, tribus hisce
 distinctos ordinibus, omnes beata ciuitate do-
 ctos esse certo scias. Qui primi comparuerunt,
 signes crucibus quas baiulabant humeris, ij
 sunt, qui ætate prouectiori sese Dei obsequio
 præcipuarunt; ideo longas laticue cruces, præ-
 ceptarum, scilicet, consuetudinum velut onera
 quædam, deportare coacti sunt. Secunda co-
 hors est eorum qui media ætate virtutem com-
 plexi sunt; & ij cruces gestant manibus, utpote
 portatu leuiore. Qui vero agmen clauserunt,
 nec cruces nec laborem sese tulisse insinuant;
 in tenera ætate, spretis mundi illecebris,
 REFECTIONIS arcem ingressi, Angelice vi-
 runt, totumque iugi Domini pondus eorum
 angeli sustinuerunt, non ipsi. Si perseveraueris
 nobis adiungeris, & beatus eris: ego vero Dei
 gratia cum illis ascendo. Bene vale. Quibus di-
 ctis, alios secutus est, Angelo suo duce, eiusque
 cruce ferente.

Ex his facile cognoscimus, quæ vita, quæ sit
 vera, quæ beata; & sane eam solum esse beatam,
 quæ æterna est; vnicamque illius vitæ capeñ-
 da viam ac rationem esse, quam Christus & ver-
 bis & vita ipsa nos docuit, nimirum virtutis

PERFECTIONISQUE studium. Quod si labore non careat; exiguus tamen labor est, tanto præmio compensatur. Nec virtus PERFECTIO in hac vita nobilissima que amplissimum præmium desiderari potest, cum ipsa amatores suos diuitijs, opibus, ornamentis, honore, gloria, excellenti voluptate copiose beet ac cumulet. Si enim virtutis cognitio incredibiles amores et ob eiusdem pulchritudinem singularem

PERFECTIONIS ipsius non visio modica possessio, sensus, ac complexus, quæ virtutis omnium venustates ac voluptates continet, ea merito dici potest, quod milites Hebræi

Iudith 10.

visa Iudith pulchritudine dicebant: *Quem tenet populum Hebræorum, qui tam diu res habent; ut non pro his merito pugnare debeamus? Nulla virtus est; quæ venustates Iudith decore ac forma non superet. Quis tanta PERFECTIO, quæ virtutum omnium venustates splendoremque continet? merito pro illa contra omnia impedimenta, res, difficultates, tentationes pugnabimus? amanda beatitudo; hæc vitæ beatitudo*

Doctoribus appellatur: quæ qui fructus huiusmodi vita, præstantissimum quod hic haberi potest consecutus est. Sed de hac modo prolixius dicendum.